

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Benjamin Stevenson

De Crăciunul acesta, toți au câte un secret

Roman detectivistic festiv

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Ana Georgescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEVENSON, BENJAMIN

De Crăciunul acesta, toți au câte un secret / Benjamin Stevenson ; trad. din
lb. engleză de Mihaela Apetrei. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2916-4

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: EVERYONE THIS CHRISTMAS HAS A SECRET

Autor: Benjamin Stevenson

Copyright (c) 2024 by Benjamin Stevenson

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2916-4



Aleesha Paz



Pentru că te-ai aflat îndărătul uşitei cu numărul 12



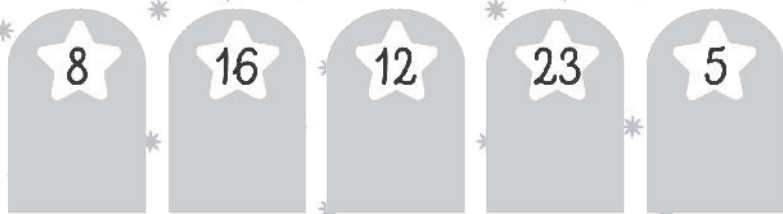


Este un adevărat pericol pentru tineri sau pentru cei care nu au simțul orientării, căci mulți s-au rătăcit și nu s-au mai întors niciodată în viață.



Arthur Conan Doyle, în Katoomba,
Australia, 1921





PROLOG

Există câteva diferențe între Crăciunul australian și cel tipic din emisfera nordică, așa cum ne este livrat în cele mai multe cărți și filme. De pildă, aici, la poalele planetei, noi nu avem zăpadă. Ce avem în schimb, din experiența mea particulară, sunt ceva mai multe crime.

Însă înainte de-a începe asasinatele (sau relatarea lor, ca să fiu mai exact), permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Ernest Cunningham. Puteți să-mi ziceți Ern sau Ernie. Multă vreme am fost fanul lecturilor crimelor misterioase din Epoca de Aur, până când m-am trezit că, absolut întâmplător, fac o carieră din a rămâne captiv în mijlocul unor crime reale.

Nu sunt detectiv particular. Pur și simplu s-a nimerit să am un oarecare talent în înțelegerea felului în care funcționează enigmele, având în vedere că urmează regulile stabilite de misterele clasice, firește.

Și astfel ajungem și în acest punct. După ce am rezolvat două cazuri relativ celebre — unul despre crimele unui macabru ucigaș în serie, pe nume Limbă Neagră, și al doilea, despre uciderea aproape publică a unei celebrități — știu exact unde mă aflu din punctul de

vedere al propriilor criterii literare. Și la fel se pare că știe și misterioasa zeităte literară care a avut grijă să-mi azvârle un cadavru la picioare, exact în perioada Crăciunului.

Dar să nu mă grăbesc. Într-un fel, este o onoare să fac parte din veneratul panteon al „Specialităților de Crăciun”. O tradiție veche, în care personajele preferate poartă căciuli de Moș Crăciun, iar vâscul atârnă ademenitor.

Dacă enigmele cu crime au reguli, tot așa au și „specialitățile de Sărbători”, pe care universul a fost atât de amabil să ni le ofere aici. În cele ce urmează, vei găsi din belșug indicii crăciunizate și nu exclude personajele care au fost nevoite să se deghizeze în costume ridicole din cauza unor motive tangențial legate de povești, pe care o să le deslușesc într-o neglijabilă ipostază de Rudolf. Și, firește, până la finalul finalului, detectivul va trebui să afle adevărata semnificație a cuvântului *Christmas*¹. Dar vom ajunge și acolo.

Le voi aminti cinicilor că nici marii favoriți ai genului nu sunt imuni la o mică strângere de fonduri de Sărbători. Agatha Christie și Arthur Conan Doyle au cedat amândoi capriciilor publicului, care și-a manifestat dorința neosită de a primi crime săvârșite de Sărbători, cu toate că Sherlock Holmes a acceptat singurul său caz „festiv” pe 27 decembrie. Eu însumi scriu toate astea în seara de Crăciun, în timp ce restul familiei zace eșuată pe canapele sau în jurul piscinei, pe lângă paharele aburite cu vin alb, rece, între prânz, cină sau a treia porție de budincă. În ziua de Crăciun, toate mesele seamănă între ele. Ce vreau

¹ Însemnând „Crăciun” în limba engleză, acest cuvânt e important să fie păstrat astfel în text, având în vedere interpretarea sa ulterioară și importanța în dezlegarea misterului (*N.t.*).

să spun este că mi-am rezolvat crimele cam atunci când Sherlock le prelua pe ale lui. Nu că ar fi vreo competiție.

Oricât de împodobite cu beteală ar fi cadavrele acelea, tot avem de-a face, în această carte, cu un mister în care se joacă totul corect. Aici n-o să întâlnești indicii ascunse sau naratori pe ale căror mărturii nu te poți baza. Jobul meu este să-ți furnizez tot ce-ți trebuie ca să ajungi la momentul acela de „iluminare“, așa cum am ajuns și eu. În astfel de cărți, momentul „iluminării“ este, firește, parte din proces. Într-o enigmă corect prezentată, vom ajunge să ne luminăm în același timp.

Acum, știind toate acestea, cea mai bună variantă a fost să tratez întreaga poveste ca pe un calendar de advent. Douăzeci și patru de capitole, conținând douăzeci și patru de indicii și diferite frânturi de informații care să mă ajute în rezolvarea cazului. Mă rog, de fapt douăzeci și trei de indicii și un criminal, pentru că cea mai bună bucătică de ciocolată este mereu ascunsă îndărătul ușii cu numărul douăzeci și patru.

Dacă începi pe 1 decembrie și citești câte un capitol pe zi, atunci vei rezolva misterul exact în ajunul Crăciunului, dar evident că n-o să stau să te supraveghez. Multora le place să mănânce toată ciocolata dintr-un foc.

Îmi dau seama foarte bine de ironia posibilității ca această carte să ajungă la un moment dat sub brad, în ambalaj de cadou. Deci hai să pornim de aici. De la cadouri. Mai precis, șapte daruri rostuite în teanc sub un pin gata să se scuture. Cutii pătrate, sfere, prisme. Unul este împăturit în hârtie de ziar și legat zdravăn cu sfoară, unul este ascuns într-o cutie mare, lucioasă, de culoare albastră, iar altul este înfășurat atât de haotic în bandă adezivă încât pare de-a dreptul mumificat.

Menționez cadourile încă de la început pentru că ne servesc drept ghid pentru cine e cine în crimele ce vor urma. Și, cu toate că de data asta crimele au un oarecare aer festiv, ele nu sunt cu nimic mai puțin complicate decât de obicei: o crimă comisă fără o atingere măcar; o victimă decapitată de o foaie de hârtie; și un suspect plin de sânge din cap până-n picioare, incapabil să-și aducă aminte cum a ajuns în starea aceea.

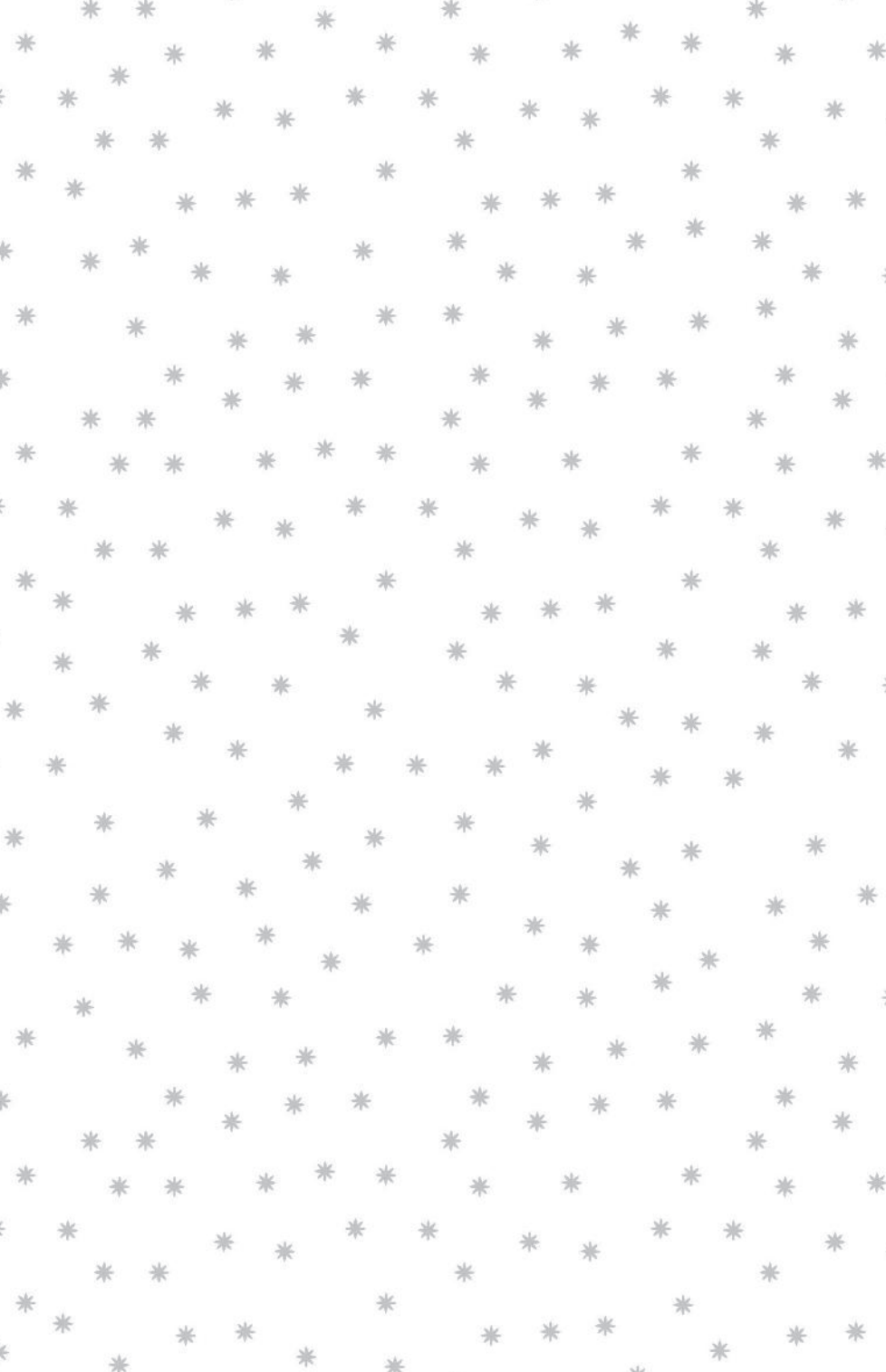
Șase suspecti. Șapte daruri.

Hai să le deschidem!



Pour:
LYLE PEARSE

De la:
SECRET SANTA



CAPITOLUL 1

— Habar n-am avut că a angajat un magician!

Având în vedere că printre experiențele mele recente se numără jupuirea pielii de pe mâna dreaptă și faptul că am fost înjunghiat și în stomac, și în umăr, nu e deloc de neglijat că, în cele din urmă, ar putea să măucidă chiar ideea că unchiul meu Andy, bine intenționat, dar cam tăntălău, se ocupă de distracția de la nunta mea. Din fericire, mă mențin în siguranță o conexiune Bluetooth și faptul că mă aflu la 100 de kilometri de condus, adică la o oră *depărtare* de logodnica mea, Juliette.

— Știu că are intenții bune, oftează Juliette provocând pârâituri în difuzoarele din mașină.

Asta e o altă chestie despre „specialitățile de Sărbători”: uneori, producătorii nu-și permit toată distribuția, așa că unele personaje principale sunt reduse la voci sau simple prezențe episodice. Asta nu se aplică de obicei cărților, dar iată că se mai întâmplă.

— Și îmi doresc să fie implicat. Dar nu puteai să-i dai în grijă ceva mai puțin esențial decât distracția? Marcelo nu se apucă să prepare el însuși tortul de nuntă.

Marcelo este tatăl meu vitreg și gătește cam la fel de bine pe cât se pricepe Andy să aleagă trupa pentru nuntă.

— Am crezut că a angajat o trupă de muzicanți, mă apăr eu. Ce dracu', pe om îl cheamă *Rylan Blaze*. Cu un nume ca ăsta, am fost sigur că *a angajat* o trupă.

Rylan Blaze era destul de cunoscut încât Juliette să mă bage în corzi pe chestia asta, dacă, evident, cunoștințele ei în materie de magicieni nu s-ar fi oprit la Houdini.

— Am aflat abia în dimineața asta.

— Cam în ce moment al relației noastre ai crezut că o să-mi placă să cânte la nunta mea o trupă cu numele *Rylan Blaze*?

— La nunta noastră, o corectez eu.

— Nu și în cazul în care va fi un magician acolo.

— Tocmai ăsta ar fi trucul, nu? Mireasa dispărută.

La o oră și jumătate de Sydney, drumul se transformă din autostradă dreaptă într-o serie de serpentine în ac de păr, care urcă muntele cu o înclinație ce mă face să mă înfund în tetieră ca un astronaut la lansarea pe orbită.

— Dacă te-aș lăsa să-l tai pe Andy în două cu drujba?

Aproape că o aud cum mijește ochii și încrețește nasul, așa cum face când încearcă să se prefacă în continuare furioasă pe mine.

— E acceptabil, spune în cele din urmă. Dar tu unde ai plecat? Se aude îngrozitor.

— A trebuit să fac un drum scurt.

— Ernest, spune ea și știu că sunt terminat.

În preajma lui Juliette sunt precum celofanul; vede direct prin mine. Habar n-am cum pot unii să aibă aventuri extraconjugale.

— Am promis că mă duc să-l văd, îi mărturisesc pe nerăsuflăte. Pe tipul ăsta, Blaze. În munți.

— În *munți*? Ce munți?

— Munții Albaștri. Are un spectacol de Crăciun pe lângă Katoomba.

Am terminat urcușul. Zona, declarată parc național și parte din patrimoniul universal, este mai degrabă un platou decât un lanț muntos; totul în jurul meu s-a erodat în văi, cascade și păduri. Cuvântul *albastru* din nume vine de la ceața care pare să se condenseze pe vârfurile copacilor, rezultată din picăturile de ulei de eucalipt suspendate în aer, care reflectă lumina. Punctul de atracție celebru îl reprezintă grupul Trei Surori — adică trei stâlpi uriași de piatră care privesc peste vale. Oamenii spun că stâlpii aceștia au personalități distincte, în funcție de momentul zilei: de la o fericire strălucitoare până la o sclipire umbrită. Dacă ar fi să creadă cineva că sunt întruchipări ale unor femei, poate că amurgul — când stâncile sunt adumbrite și mohorâte — a fost clipa în care au aflat despre un număr de magie la propria nuntă.

— Știu că e o tâmpenie, am continuat eu.

Dacă ar fi aruncat un ochi peste contul nostru bancar, alibiul meu ar fi fost imbatabil: cumpărasem un bilet la spectacol. Apoi am început să presez mai tare.

— Ca să termin și cu asta: văd show-ul, îi dau o șansă și *apoi* îi spun că nu ni se potrivește. În plus, bietul om zice că a plătit — și aici citez — o sumă *monstruoasă*, așa că am promis că încerc să i-o recuperez.

— Uau, a șuierat ea.

— Ce e?

— Tocmai l-am căutat pe net. Cât a fost biletul ăla? Cum am putea să ne permitem... Tipul ăsta chiar *face* show-uri pentru nunți?

— Nu mi-am dat seama că e așa o mare chestie, chițăi eu, simțind cum îmi curge sudoarea pe ceafă. Andy știe pe cineva.

— Așaa, a spus Juliette lungind cuvântul într-un fel care sugera că e pe cale să-și dea acordul, dar încă se hotărăște cât de enervată să fie pe chestia asta. Deci rămâi acolo peste noapte? Pare o misiune cam exagerată pentru 21 decembrie.

— Spectacolul este la 20:30. Durează o oră, o oră și jumătate maximum. Plec la pauză dacă se lungește.

Soarele se transformase în lava după-amiezii, o mandarină atârnată pe cer. Munții erau o oază de flori sălbatice. Fierbințeala lui decembrie aproape că alungase florile de cireș și ghemotoacele violet din arborii jacaranda, însă tot am fost nevoit să pornesc ștergătoarele ca să îndepărtez de pe parbriz vârtejuri de petale roz, albe și movulii. Aroma din aer se ridica la înălțimea albastrei sale reputații. O telecabină cu podea din sticlă aluneca peste vale, la 270 de metri înălțime. Mi-ar plăcea să-ți spun că nu va trebui niciun moment să stau atârnat de ea, dar asta mi-e crucea.

— Erin locuiește acolo, sus, așa-i? m-a întrebat Juliette din senin.

Pactul de onestitate al detectivului literar este încheiat cu cititorii săi, nu — din păcate — și cu celelalte personaje din poveste. Să luăm, de exemplu, logodnicele. Erin este fosta mea soție și adevăratul motiv pentru care urc în creierii munților.

— Pe bune? i-am răspuns pe un ton exagerat, ca și când aș fi nimerit la o petrecere-surpriză despre care știam deja.

În minte mi-a fulgerat din nou mesajul lui Erin din dimineața aceea. *Am nevoie de tine*. La început l-am ignorat câteva ore, la fel și mesajele venite după aceea în

căsuța vocală. Dar curiozitatea o să omoare și pisica, și pe cei din neamul Cunningham. M-am apucat să-mi fac bagajul pentru o noapte înainte ca înregistrarea aceea disperată, șoptită, să ajungă la final.

— Dacă știam, îți dădeam să-i înmânezi invitația la nuntă, mi-a întrerupt Juliette șirul gândurilor. Fir-ar să fie!

Da, e o cruzime din partea mea să terfelesc buna reputație a lui Andy ca acoperire pentru călătoria mea la munte. Andy, fost horticultor și acum detectiv amator cu jumătate de normă, este interesat de următoarele domenii: motocositoare, trenuri, magie de amatori și teatru de improvizație. Ceea ce înseamnă că este dificil să-i terfelesc reputația mai mult decât o face el însuși. Totuși, având în vedere că implicarea lui a fost cel mai convingător alibi pe care l-am putut născoci, prin cumpărarea unui bilet la spectacolul de magie al lui Rylan Blaze, nu m-am simțit atât de prost în legătură cu asta.

— Cred că ne putem permite un timbru. În plus, e săptămâna Crăciunului. Probabil că Erin e prea ocupată ca să se vadă cu mine, am spus eu trăgând în parcare locului unde exact asta se va întâmpla, ne vom întâlni.

Am oprit motorul și mi-am luat la revedere de la Juliette. Arșița te topea de-a dreptul, smoala din asfalt devenise lipicioasă și umiditatea se simțea precum gravitația lui Jupiter, soiul acela apăsător care ți se lasă pe umeri cu atâta greutate încât te scurtează c-un cap. Eram în mijlocul unei frâne conversaționale provocate de valul de caniculă, înțelegând prin asta că orice schimb de amabilități pe timpul verii australiene seamănă mult cu un cui scos din grenada de mână, mai ales atunci când cineva spune: „E cald rău afară, nu-i așa?”

O jumătate de parcare se transformase într-un covor caleidoscopic de flori sălbatice, tasate și zdrobite până la punctul de a se transforma în pastă colorată, pe măsură ce călcam pe ele. M-am grăbit să traversez curtea aplecându-mă un pic de spate, în caz că m-ar fi zărit cineva. După rezolvarea în lanț a două crime devenisem, spre propria enervare, o mică celebritate și chiar dacă nimeni nu s-ar îndrepta anume către acest loc, dacă mă va fotografia cineva aici, știam că se va duce vestea. Într-un loc ca acesta, unde fosta nevastă se află încuiată în spatele unei uși, așteptându-te, sigur nu vrei să fii pozat fără voie. Ultimul lucru care-mi trebuia acum era un articol de tabloid scris de Josh Felman, cronicarul divorțurilor starurilor din reality-show-uri și, mai nou, al anchetelor mele. Presupun că el este un fel de Watson al meu. Asta, firește, doar dacă Watson avea misiunea să-l discrediteze pe Holmes și dacă nu era deosebit de priceput la ortografie.

Sala de așteptare era descurajant de aglomerată. Crizele de metamfetamină ale unui oraș mic, reprezentat în clientela de aici. Scaune ieftine din plastic tare, așa că m-am așezat la rând, în loc să mă așez pe unul dintre ele. Un brad de Crăciun trist și prăpădit stătea să cadă într-un colț, impresionant prin faptul că, deși din plastic, părea totuși ofilit. Beteala bleagă nu reușea să arunce nici cea mai vagă strălucire sub luminile fluorescente din tavan. Locul acela era straniu de nepotrivit pentru încercarea de a transmite veselia Crăciunului: nimeni nu venea aici cu familia.

— Am venit la Erin Cunningham, am spus când am ajuns la recepție, rostind din greșeală numele meu de familie în locul numelui fostei mele soții, recent revendicat. Ăăă, Gillford. Scuze!